

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/71/2013
Identifikačné číslo spisu:	1112212972
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Šramková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1112212972.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa S. K., bytom N. proti odporkyni Slovenskej republiky, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. č. 13, o zaplatenie 6,64 Eur a príslušenstva, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 21 C 92/2012, o dovolaní odporkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. júla 2013, sp. zn. 6 Co 256/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. júla 2013, sp. zn. 6 Co 256/2013 z r u š u j e a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I uznesením z 23. januára 2012, č. k. 21 C 92/2012-19 konanie vo veci samej zastavil z dôvodu jej späťvzatia navrhovateľom. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania. Uviedol, že s poukazom na § 146 ods. 2 O.s.p. mu prislúcha právo na náhradu trov konania, ale s prihliadnutím, že išlo o drobný spor a trovy boli neprimerane vysoké posúdil ich podľa § 150 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) na odvolanie navrhovateľa uznesením z 30. júla 2013, sp. zn. 6 Co 256/2013 napadnuté uznesenie zmenil tak, že uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy prvostupňového konania vo výške 72,69 Eur k rukám právneho zástupcu. Priznal navrhovateľovi aj trovy odvolacieho konania vo výške 24,41 Eur. Poukázal na to, že moderačné právo zakotvené v ustanovení § 150 ods. 2 O.s.p. prichádza do úvahy pri drobných sporoch za súčasnej podmienky, že sú trovy neprimerané proti pohľadávke. Konštatoval, že predmetný návrh na začatie konania nebol podaný vzorovým návrhom, musel obsahovať uvedenie rozhodujúcich skutočností, skutkové tvrdenia nebolo možné uvádzať len všeobecne, či paušálne, preto mal za to, že v danom prípade ide o účelne vynaložené úkony právnej služby. S prihliadnutím na charakter predmetného sporu uplatnená náhrada trov prvostupňového konania je primeraná k charakteru sporu. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala odporkyňa dovolanie z dôvodu, že jej postupom a rozhodnutím odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ (§ 241

ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Z tohto dôvodu navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietala, že rozhodnutie odvolací súd nálezite neodôvodnil, nevysporiadal sa s relevantnou dokumentáciou odporkyne, ktorá bola spôsobilá ovplyvniť výsledok sporu v napadnutej časti. Rozhodnutie má znaky arbitrárnosti. Považuje za nezlučiteľné s ideou spravodlivého procesu, aby súdy opomenuli zaoberať sa podstatnými argumentmi alebo sa s nimi zjavne svojvoľne (arbitrárne) nezaoberali. Ďalej poukázal na to, že navrhovateľ si svoj nárok na odškodnenie u odporkyne uplatnil jednou žiadosťou o odškodnenie. Následne ale tieto nároky si uplatnil na súde okrem predmetného súdneho sporu v ďalších samostatných súdnych sporoch a to konkrétne nárok podľa § 23 ods. 1 písm. c/ zákona č. 119/1990 Zb. vo výške 50,95 Eur (náhrada nákladov výkonu trestu) uplatnil návrhom z 27. apríla 2012 na Okresnom súde Bratislava I, ktoré konanie je vedené pod sp. zn. 12 C 92/2012, nárok podľa § 23 ods. 1 písm. c/ zákona č. 119/1990 Zb. vo výške 35,61 Eur (náhrada nákladov väzby) uplatnil návrhom z 27. apríla 2012 na Okresnom súde Bratislava I, ktoré konanie je vedené pod sp. zn. 7 C 92/2012, nárok podľa § 23 ods. 1 písm. a) zákona č. 119/1990 Zb. vo výške 995,82 Eur /náhrada straty na zárobku) uplatnil návrhom z 27. apríla 2012 na Okresnom súde Bratislava I, ktoré konanie je vedené pod sp. zn. 24 C 94/2012, nárok na náhradu nákladov právneho zastúpenia vo výške 465,73 Eur uplatnil návrhom z 27. apríla 2012 na Okresnom súde Bratislava I, ktoré konanie je vedené pod sp. zn. 10 C 92/2012 nárok na náhradu cestovného vo výške 7,44 Eur uplatnil návrhom z 27. apríla 2012 na Okresnom súde Bratislava I, ktoré konanie je vedené pod sp. zn. 8 C 92/2012. Navrhovateľ je vo všetkých sporoch zastúpený rovnakým právnym zástupcom. A všetky súdne konania sú jednoduchými súdnymi spormi, ktoré sú všetko definované ako drobné spory (§ 200ea O.s.p.). Priznanie trov právneho zastúpenia považuje vzhľadom na dané okolnosti v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore so zákonom č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní. Poukázal tiež na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 988/2012.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhovateľky namietal, že by odporkyni vo veci bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odporkyňa nárok navrhovateľa vo veci samej uznala ešte pred tým, než súd meritorne rozhodol. Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľa slobodne vyjadrila a odvolací súd to vzal na vedomie. Neexistuje dovolací dôvod a navrhovateľ preto žiadal, aby dovolací súd dovolanie odporkyne ako neprípustné odmietol. Domáhal sa aj zaplata náhrady nákladov dovolacieho konania za jeden úkon právnej služby a paušálnej náhrady, pokiaľ vo veci nebudú vykonané žiadne ďalšie úkony.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon dovolanie pripúšťa.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného vo forme uznesenia sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí

návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré je dovolaním napadnuté, je zmeňujúcim rozhodnutím súdu prvého stupňa o trovách konania. Prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 ods. 3 O.s.p.

V súvislosti s námietkou dovolateľky, že jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ale tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p.

Podľa § 237 O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Odporkyňa v dovolaní nenamietala, že v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a existencia takej procesnej vady nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.).

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné právo, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (por. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (por. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne,

jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Odôvodnenie uznesenia súdu (prvostupňového aj odvolacieho) musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Z odôvodnenie uznesenia musí byť zrejmé, ktoré skutočnosti mal za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Rozhodnutie, ktoré nerešpektuje zásady uvedené v ustanovení § 157 O.s.p. je nepreskúmateľné. Výrok rozhodnutia musí zodpovedať výsledkom dokazovania a vyhodnotenia dôkazov. To sa musí prejavovať v odôvodnení rozhodnutia a dôvody preto musia byť jasné a presvedčivé. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i s jeho špecifickými námietkami. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane, sa účastníkovi konania odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov.

V predmetnej veci súd prvého stupňa o trovách konania rozhodoval podľa § 150 ods. 2 O.s.o., v zmysle ktorého ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť. Zohľadnil výšku uplatnenej pohľadávky 6,64 Eur, čo je možné považovať za drobný spor v zmysle § 200ea ods. 1 O.s.p. a výšku uplatnených trov konania vo výške 72,69 Eur.

Odvolací súd v časti trov konania (napadutej časti) uznesenie súdu prvého stupňa zmenil a zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľovi trovy prvostupňového konania vo výške 72,69 Eur k rukám právneho zástupcu. Rozhodol tak z dôvodu, že mal za to, že v danom prípade ide o účelne vynaložené trovy konania navrhovateľom. Konštatoval, že predmetný návrh na začatie konania nebol podaný vzorovým návrhom. Musel obsahovať uvedenie rozhodujúcich skutočností. Skutkové tvrdenia nebolo možné uvádzať len všeobecne, či paušálne. S prihliadnutím na charakter sporu uplatnená náhrada trov prvostupňového konania bola primeraná k charakteru sporu a to i s prihliadnutím na uplatnenú istinu.

Podľa § 146 ods. 2 O.s.p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Ustanovenie § 146 ods. 1 O.s.p. upravuje prípady, kedy konajúci súd neprizná žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania voči inému účastníkovi konania. Podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. takto súd postupuje aj v prípade, ak je konanie zastavené. Ustanovenie o náhrade trov konania, ktoré bolo zastavené nie je pritom obmedzené na určité konania či dôvody zastavenia. Platí pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené. V prípade zastavenia konania tak všeobecne platí, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Z tejto všeobecnej zásady existujú dve výnimky, a to jednak v prípade, ak niektorý z účastníkov zavinil, že sa konanie muselo zastaviť podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. pričom platí, že ak navrhovateľ vezme návrh späť a nejde o prípad podľa § 146 ods. 2 veta druhá, a teda nevzal návrh späť v dôsledku odporcu, z procesného hľadiska platí že zavinil zastavenie konania, čo zakladá jeho povinnosť nahradiť trovy konania. Naopak, ak vzal navrhovateľ dôvodne podaný návrh späť pre správanie odporcu platí, že trovy konania je povinný nahradiť odporca. Až po vylúčení uvedených prípadov náhrady trov konania podľa § 146 ods. 2 O.s.p.

možno rozhodnúť, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania, ak bolo konanie zastavené.

Ustanovenie § 146 ods. 2 O.s.p. vyjadruje výnimku zo zásady náhrady trov konania podľa pomeru úspechu vo veci vo veci vyjadrenie v § 142 O.s.p. Toto ustanovenie vyžaduje zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon má za následok zastavenie konania. Z previazanosti § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. s § 146 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že ak súd zastavuje konanie v dôsledku späťvzatia, musí sa zaoberať pri rozhodovaní o náhrade trov konania otázkou, či niektorý z účastníkov zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Pretože nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, a teda z hľadiska vzťahu výsledku chovania odporcu (žalovaného) k požiadavkám navrhovateľa (žalobcu). Ide teda o to, či sa navrhovateľ domohol k uplatnenému nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol navrhovateľ (žalobca) v meritórnom konaní úspešný alebo nie (Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn.: 3Sžo 225/2010).

Pri rozhodovaní o priznaní trov konania však vždy musí prihliadať na zásadu uvedenú v § 142 ods. 1 O.s.p. Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. súd pri priznávaní trov konania účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Súd rozhodujúci o priznaní náhrady trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešným účastníkom konania v spore. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Je preto potrebné rozlišovať medzi právom účastníka konania (fyzickej, právnickej osoby, štátneho orgánu) na právnu pomoc a nárokom na náhradu trov konania za poskytnutú právnu pomoc. Trovy konania potrebné na účelné vynaloženie alebo na ochranu práv sa však nemôžu posudzovať ako celok, aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože každý úkon alebo každé plnenie trov treba posudzovať samostatne (viď NS SR vo veci sp. zn. 4 M Cdo 21/2009).

V danej veci sa odvolací súd s týmito všetkými podmienkami a okolnosťami významnými z hľadiska aplikácie § 146 ods. 2 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. nezaoberal, čím zaťažil konanie vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Z rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorého zmeňujúce rozhodnutie v celom rozsahu nahrádza rozhodnutie súdu prvého stupňa, odôvodnil iba konštatovaním že predmetný návrh na začatie konania nebol podaný vzorovým návrhom, musel obsahovať uvedenie rozhodujúcich skutočností, skutkové tvrdenia nebolo možné uvádzať len všeobecne, či paušálne, preto mal za to, že v danom prípade ide o účelne vynaložené úkony právnej služby. S prihliadnutím na charakter predmetného sporu uplatnená náhrada trov prvostupňového konania je primeraná k charakteru sporu. Neuviedol ani odkaz na právnu úpravu. Rozhodnutí absentujú bližšie dôvody, na základe ktorých dospel odvolací súd k záveru, že navrhovateľ má nárok na náhradu trov konania.

Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb (§ 1 O.s.p.). Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Dovolací súd v danej veci pripomína, že so súdnej praxe je mu známy postup právneho zástupcu navrhovateľa pri uplatňovaní jednotlivých nárokov na odškodnenie podľa zákona č. 119/1990 Zb. v platnom znení (nielen u navrhovateľa), ktoré uplatňuje vo viacerých súdnych konaniach (každý nárok jednotlivo - náhrada nákladov trestného konania, náhrada nákladov na výkon trestu, náhrada nákladov väzby, náhrada straty na zárobku, nárok na náhradu nákladov právneho zastúpenia, nárok na náhradu cestovného) a v každom jednotlivom súdnom konaní si uplatňuje trovy právneho zastúpenia. Aj tento postup právneho zástupcu navrhovateľa odvolací súd ničím neodôvodnil a neuviedol ako sa vyporiadal s tým, či uplatnené trovy právneho zastúpenia sledovali účelnosť vynaložených trov konania uplatnených

úspešným účastníkom konania v spore. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa, čo súd je povinný vždy skúmať.

Vzhľadom na uvedený nesprávny postup odvolacieho súdu, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní došlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorá zakladá nielen prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, ale tiež jeho opodstatnenosť. Uvedená procesná vada zakladá vždy prípustnosť dovolania a zároveň je aj dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, lebo rozhodnutie vydané v konaní postihnutom touto procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

Dovolací súd sa vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti stotožňuje s dovolateľkou v tom, že odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a požiadavkám ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.) nezodpovedá. Nedostatok alebo nezrozumiteľnosť dôvodov rozhodnutia predstavuje závažné procesné pochybenie súdu spočívajúce v odňatí možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z dôvodov vyššie uvedených rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 3 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.) s tým, že právny názor ním vyslovený je pre súd záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.